

Preljuba draga Josipinka!

Rečem, kako da bi prišel vam neskonno
veselje razodeti, ktero mi je Vaša
preljuba knjižica ~~mi~~ zopet vstvarila.
K vašo besedo vam le zamorem povedati,
kati, kar s svojo oznako: moje
srce je vaše, čutite sedaj z manj
ni bodite tako veseli in srečni
kot jaz! Ja vesel sem in zdrav
in srečen tako, da ga ni človeka
na zemlji, ki bi zamogel reči, da
nima nobene želje več - kakor
jaz zamorem povzdigniti glas.
Jaz?! - Ah ne, ne, - si jih nimam
želje veliko v sebi - ah kako
bi jih verjel - tako daleč proti
odločen - od tega, ki je vsih želja
spolnjenje in zapovedi! -
Josipinka, mila moja Josipinka -

slaherni dan mi je težje - in mišje,
da nemorem biti pri vas - vsek
pri vas. In če listek pride, in
z njim vaše koga polno, nebojisto
serce - ah kako se vzdiguje moja
duša, kako krepeni moje serce
po vru - Klemen izhaja tak
nestomina ljubezen. Vsek listek
me vabi - vleče - sili - ne -
ah, ne morem, nemorem. Z vsakim
listom bi rad sam šel - ah -
bi mogel! Ne vem, kako da je
to, - ah če je bliže pravečini čas,
bi mi bode moje prošnje vendar
spolnil, da vas bodem mogoč
en čas - ah trenutek gledati,
se z vami radmčevati mogoč, - če
je bliže taj svet. čas. - Teže ah
strašno težko mi je, ga pričakati,
vati! Josipinka - moje krepenjenje
je nezmerljivo, - sam se čudim da
me ne vzdigne ni tje tje ne nese,
kjer je moje življenje, moje bitje,
moja sreča - moje vse!! - Ah
ko bi ti vedli, kako da si mi
včasih joka - srečno serce - kako da

soji in toji - vsmilil se bi vam -
 tako, da bi solzice za-me revo-
 ronile. Pa kaj - saj veste - ah saj
 je naj žaljenje - eno + eno - moje
 žal zavem tudi vas - iz mojega
 srca teko solzice s v vašim
 prono - in vgasujejo žareče
 hrepenjenje! - Klavir in utre se
 beseda dolgoročna; dolgomajna moje
 sojbe - pa nemorem drugač. - izli-
 si vam morem moje žalostnice,
 da mi pride klavir sestra vaše
 solazbe - da me oždaavi z nado-
 ki namna sije iz prihodnosti.
 Josipinka prosim vas - nejezmat,
 se ne tremitet saj v mislih vašega
 Lovreta - ki zapisen tako težko
 zdika po - svoji Josipini! -
 Obišite me velikokrat - ah kogi.
 Kvakrat le zamorete z knjigicami -
 bo one so "podobe" vašega srca -
 ki me vodi, naduje, solazi -
 neskončno srečnega stori. + Jm ko.
 dar se vzdigne ena, podoba vaše
 duše, kada izteče preblagim vašim,
 mi sercu ena reina misel + kada
 se vlije čista ječa + sveta hrepost
 v "povesti" iz vašega znotrajniga sveta

ah pustite jo k meni svin kaj
leteti, da mi kaže svoje porodnice,
da mi pove — da je tudi na zemlji
je-nebo —; nebo v moji Josipini!
Poslite jih zato, da jih saj tako
abstrahiram, kakor vi — ah mi je
mogoče — ko svin prenesen — pre-
slaboten, ko ako moje duše ne
je tako jasno nebo — ko odmev
večne harmonije dušnih kreposti.
Svini je slaboten — kem pak, izvorno
seč sarna v dušo, ij duše v,
„provesti“. Ah „Vilica“ —! prevzela
ves je, mi pišete. Ke indriin se
nikakor — ah mene je neskončno
prevzela jo boavšiga. — V tak
mali, kratki povesti — tolikanj
življenj; v malini zerkaln —
toljkunj narave, tolikunj žalostne
hudobije — čiste — nesrečne ljubini-
saka tuga: svet! — Medlelo
mi je pred očmi, bipele je v
sercu, — roselo — je v oči —
ko svin bral to prečudno „Vilico“!
Josipinka, bi veste kaj da svin jaz
čutil: — mislite si mene, vas —
ngi ljubav — presrečno ljubav —
svojo milostljivo maliko — Amislite

si vse obdaja — ah kaj sin čutil!?
Prasajte se — ni veste moje čustvenje?
Vilica, Vilica! obloga Vilica! tako
mi vsaki dan beseda vidi
most, to zamisljen v prekrasno, povest
se sprehajam!

Ah kdaj jo bodeva vkupaj brala —
kdaj? — Ko bi moglo biti kaj
kaj zdaj! — Ah! bi hoteli Josipina,
ka! — Ah! bi hoteli zastopiti
solzico mojega očesa — ki se soljka
ponovi, kolikokrat, nesreča Vilica
v serce seže?! —

Kdaj bodeva zamogli tudi druge
gube, povestice, pnetisati — in
njih raznih občutkov navdani
v vami čistost serca — krepost
duše, — objir v naravi + sladkost
in milino v besedi — občudovati!

Ja! kdo bo od resničnega čustvenja
ni sreče — ni gube — molial? —

Josipina! neomem daleč misliti —
da sin enkrat na vaši strani
ne bera živjal — neomem — ko
preteško se mi zdi — na zemlji
biti med čulopravnimi ljudmi. —

Še malo popred v vašim preglubini
listku nje srečo tak. nekeke
besede izrečete mi mi iz serca
govorite, vi ste jaz in jaz sin
vi! me potem prašate, kaj
da bi na Serafinino prošanje
odgovoril. Kaj drugiga, kakor
vi! Kakor vi rečete — tako
potrdim — ~~in~~ ki, vi ste jaz,
in jaz sin vi!!! — Kaj bi
jaz odgovoril — ne vem; pa goto,
da bi tako pametno ne mogel
odgovoriti — kakor vi! — To
hudoje, bi se le navajeni v taki
sreči — kakor jo naj ~~spričo~~ zapopade,
po svojini govoriti — ne da je
spletati — mi se morebiti se
pomehljevati, da taki hudoje onol,
če — tak prijateljci tako prišite +
da bode vse take ponočnike, ^{tako} zaver,
nisi zamogle + kakor ste vi
enkrat neko, prvislovenko za
verniti — da mi vedla kaj in kako.
Če hudoje pa take opne spletajo +
tak nula Josipinka ne inide se +
ampak smejajte se jim — ko
so vsi tako nizko pod zapopadkam

sega, kar vas tako naprobuje, — čez
vso „govor“ postavi — da njik beseda
nevljučna zgine v zrak! — — —

Kako da se veselim vaše ljube obljube,
da hvitate moje prošnje zaščiti —
ni se ne smiditi preveč. — To naj
vam moj obljube zvestoga spolnavanja
postavim pove. — Da ste pa mislili
mene zoper preljubo g. matko pridobiti —
ah tu ste se pa vonder hudo — hudo
zmotili iz istiga vzroka — ki me
to prečistiti g. matki zoper vas in
zoper ljubiga pobratimca pridružiti. —
Pa kaj — kaj? Komaj vas zčim
pravo, ogko deržane, onogine, me pa
s tako besedo — ah z nebesko besedo,
„Slavjanka sin, svobodoljubna Slavjanka!“
tako ab vso moč in ojetost, ob
serinost pripravite — da bi vam
abstal — da sin preslab — prenešen —
vam govoriti ab, postavi? ko me
s tako zmagovosko, sveto besedo
prokljete — na boj — Kteriga prežati.
ne morem, + ko čem tudi, svobo,
den ostati. + ah z vami svoboden
in — Slavjan — z vami edini! —
vidite mila Josijunka — bi me premagate —
in naj si serce še tako proojstrim!

Al, klic v angli. jevoj. dolgo dolgo. -
ne zamere, da dasa tako malo
pisam; zadon smi bil, pogled
sreča. - in 300 je
vostno.

Pa, če se vam vdam - kaj ne da se tudi
vi enmalo meni vdate - in obfutite - jaz
tege me tudi razveseljavati v sm - da boste
poljubo g. matko obogali tudi v. ožabnik
zgredik in s takim se. Slavjanke pokazali!!
Potratim po bodem je drugekrat pokazal,
da, da, da mima - prao prao!
Zadanas prao mi ga prao lepo in serino
pogledavite - in - (ak kmalo bi bil pogled)
de obregajte ga, prosite ga, da ak je
se čas, da naj piše nanaglom, Novicom,
da naj, ak je tudi od mene kaj, vesni
pisal, izpusti, lepo ga prosim! Pro,
sil smi ga je - ne mer mi volisat!
V nesnici ga prao lepo prosim, naj
mi stori to - mi mi prao nič gubo.
Pozval smi reieni članak bravi kaj,
da on to piše - in zdi se mi, da hoče
tudi mene omeniti - nikar!! - Zlostem
smi, da Lovne neče mene prao nič vbo,
gati - Zlostem, ko si morem misliti,
da me ga clovaka derži - bi drugace go,
vori, kakor - misli - ! O Lovne! Nikar
toga! recite mu tako! - Povite ga tudi
in prosim vas, - pisal mu bodem drugič! -
Pa naj mi ne zamere - in bode nj mi pogledavati!
Premigostlini gospoj matki inje serino cesenje
in moje popelnost vdanost, gubina bratstva
serino pogledavaje prosite. - Eno promies
sim hotel dasa priljubiti - pa ne je zediral
nek clovek, da jo misni mogel pisati.
Pa abnik od rajnega stariga oika mi prao
danade, i'leiska barka je! - Kaj peatnek,
o klermi smo govorili? Kaj, Lovne se potuje?
Javas tako malo pisem - zakaj? ak čas me zopet
jane na pusto - da popnem od ber zopet
listek dobni. - Tak polno si se sene - in
loviti se morem! Khagom guba, Lovnika! Padile
mek moje zvesta, guba, Lovnika, kakor smi j'z vekt
vas quest Lovne.